

Bebreidelse derfor have være begrundet, men naar jeg ikke siger det, saa forekommer det mig ikke at være en berettiget Bebreidelse. Forstaaelsen af Udtrykket forekommer mig utvivlsom; han maa ikke tidligere have faaet Fattighjælp, han maa have holdt sig udenfor Fattigvæsenet, og han maa have været i en Sygeforsikkring. Nu siger det ærede Medlem, at denne Paragraf kan ikke komme til Gylbighed, før vi faae en Lov om frivillige Sygekasser og adskillige andre Love. Ja, jeg sagde jo i Gaar, at man kan ikke vente sig, at det skal faae fuld Betv.ning, før man fremmer en Lovgivning i andre Retninger og forsaavidt kan det vel siges, at dette kommer for tidligt, men det forekommer mig dog ogsaa berettiget at sige at naar denne Lov træder i Kraft i Morgen, er Ministeren i Genhold til disse Paragrafer berettiget til i Overmorgen eller snarest muligt at anerkjende visse Sygekasser, og de, der have været i dem den fastsatte Tid, falde strax ind under Lovbestemmelserne. Det er altsaa ikke Lovparagrafer i den Forstand, at man ikke kan faae Noget ud af Lovene, før der kommer en Lov om frivillige Sygekasser; en saadan Sammentobling kan man ikke sige er tilfede. Om Udgiften bliver større eller mindre, er vanskeligt at sige. Jeg er ogsaa tilbøielig til at tro, at den bliver større. Det ærede Medlem var ikke fornøiet med, hvad jeg henviste til i Gaar, at dette er ikke Fattighjælp. Hvad betyder da dette? Det betyder selvfølgelig, at Alt, hvad der i Lovgivningen er nævnt som følger af at modtage Fattighjælp, falder bort. Men paa den anden Side er det ganske klart, at vedkommende Trængende kan ikke gaa hen og selv tage, hvad han vil have, eller sige, hvad han vil have. Der maa altsaa et Skjøn til. Den Trængende har paa den anden Side den Sikkerhed fremfor, hvad han vilde opnaa ved en Livsforsikkring eller en opsat Livrente, hvorved han vilde faae en vis Sum, at han her faar, hvad han behøver; men ganske vist skulle Andre her skjønne over, hvad han behøver — det maa jeg indrømme, og det kan ikke være anderledes — og han faar det paa en saadan Maade, at det ikke betyder Fattighjælp, og at de Lovbestemte følger af Fattighjælp ikke heste derved. Jeg kan ikke se, at Systemet kunde bygges anderledes. Nu siger det ærede Medlem: Men denne Lov maa dog fornødtigvis sammentobles med andre med Hensyn til de stigende Udgifter. Ja, det kan jo siges, men det forekommer mig ogsaa at være et ganske berettiget Synspunkt, hvad jeg sagde i Gaar, at naar man i det Hele er inde paa at udvikle Sygekasseinstitutionen og give Love i lignende Retninger, saa er

det et naturligt Krav til Regjeringen, at den skal vise, i hvilken Retning man har tænkt sig, at Udviklingen skal gaa, ogsaa finantstelt — det ærede Medlem kan jo kalde det et Program — men deraf følger ikke, at man derved har betegnet, at den ene Lov absolut behøver at træde i Kraft samtidigt med den anden. Det ærede Medlem kan i det Højeste drage den Slutning, at hvis de ikke træde samtidig i Kraft, maa der søges andre Udveie, hvilke de nu end maatte blive, men Andet forekommer det mig ikke, at der kan udledes deraf, at man har vist, hvilken Vei man ønsker at gaa. Jeg er tilbøielig til at tro, at hvis disse Lovforslag ikke havde ligget paa Bordet, saa vilde man have sagt: Vis os, hvad I tænke i de andre Retninger, vi ville se Alt paa een Gang. Man kan være mere eller mindre tilfreds med, hvad der er foreslået, men benegte, at her er et Gode, som vil komme Mange til Bedste, tror jeg ikke, at man kan. Jeg tror, at man maa se lidt mere ædruelig derpaa og navnlig i Belysning af, hvad man tidligere har ønsket og villet i den Retning, og ikke i Belysning af de store sociale Lovforslag om Alverdomsforsørgelse. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) mente, at der ikke var sat Skjel mellem de værdige og uværdige Trængende. Ja, det er meget vanskeligt at sætte dette Skjel i bestemte Ord, men jeg tror, at det maa erkjendes, at der i dette Lovforslag er forskellige Bestemmelser, saaledes Kapitel VII og forskellige andre Bestemmelser, der vise Retningen. Jeg skal blot nævne, at naar dette bliver Lov, vil det være udelukket, hvad man nu gjør hver Dag, at man kan sætte Børn og værdigeældre sammen med daarlige Personer paa en Fattiganstalt. Det vil man ikke kunne gjøre mere, og der er adskilligt Andet, der gaar i den Retning. Jeg tør derfor ogsaa sige, at det ærede Medlem har ikke Ret, naar han mener, at der ikke i dette Lovforslag er gjort Noget imod Fattiggaardene, og jeg tør nok sige, at de Kommuner — og det er ikke faa — der sige: principalt Fattiggaarde! ville ikke være fornøiede med disse Bestemmelser, thi de gaa paa mange Punkter imod det nuværende System og ville i saa Henseende ingenlunde være velkomne for Alle. Det ærede Medlem mente, at Fattiglovgivningen hører under den sociale Lovgivning, men jeg tror ikke, at det kan siges, naar man tager Udtrykket „social Lovgivning“ i moderne Forstand. Man har stadig haft en Fattiglovgivning i gamle Dage, og man vil ganske vist altid blive ved at have den, skøndt Noget drømme